

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya 8 rals, Cuba y Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

LA LLIGA DE LA MORALITAT.

RECORDÉM qu' en lo número passat leyam lo següent, després de anàlitzar detingudament las llistas electorals de Barcelona.

«Contra aquest escàndol sense precedents ni exemple, s' ha de alçar la opinió pública com un sol home, y en ardor y unitat los barcelonins avuy hém de deixar endarrera las campanyas qu' hém fet quan lo del gas, quan lo del tractat de comers en Fransa y quan las tarifas de 'n Camacho. Se tracta del primer dret del ciutadà escarnit pels fusionistas y fins de l' honra de Barcelona, tacada pels que suposan que no hi ha aquí 13,000 homes que sàpigan llegir y escriure.»

Las nostras esperansas no s' han defraudat. Barcelona s' ha sentit ferida y s' ha alsat plena de dignitat disposada a respondre a tant inmerescuda ofensa.

Sense preparació prévia, sense posarse de acort ningú ab ningú, en un dia dat, ha nascut la *Lliga de la moralitat electoral*, que ha convocat una reunió pública, l' ha celebrada davant de un auditori numerosíssim, ha sigut la primera agrupació que ha demanat l' ampliació del terme per admetre reclamacions, ha recullit milers de firmas de altres tants ciutadans sollicitant la seva inclusió en las llistas y 's disposa a fer valdre 'l dret de protestar y de presentar denuncias criminals, contra aquestos fusionistas que faltan a la llei y a la bona fé de la manera més descarada.

Lo moviment en favor de que 's donga als ciutadans lo dret que la llei los regoneix y 'ls fusionistas los negan, avuy té un cap, molts cors que per ell palpitan é infinitas voluntats que 'l segueixen. Prompte tindrà a tot Barcelona.

La *Lliga de la moralitat electoral* vé a cumplir una necessitat que han creat las traficas de una cáfila de aventurers que á trucs de figurar, fins aceptan lo paper de anar pèl mon tocant las trampas.

Barcelona diu:—Ja n' hi ha prou: are entro jo. Y la *Lliga* l' hi obra de bat a bat las portas y 's disposa a acompanyarla.

«Qu' es la *Lliga*? Un orador del Tívoli vá dirho: «Nosaltres som la *guardia civil* dels drets electorals. Denunciarem als tribunals tots los delictes, falsedats y faltas que 's cometin; sostindrem ab energia las denuncias contra 'ls que faltin a la llei, y no farem distinció de amichs ni de enemichs: qui la fassa que la pagui.»

Un altre orador deya:—«Per una part consola 'l veure com l' opinió pública 's desperta; pero per altre

costat es molt trist que hajan de ser los ciutadans los que tingan de posarse d' acort per la defensa de un dret atropellat y per qui y contra qui? Pèl govern y contra 'l govern; pèls seus funcionaris y contra 'ls seus funcionaris. ¿Què diriam de un país quals habitants haguessen de concertarse per defensar la seguretat individual, la propietat y la familia, contra 'ls atachs dels criminals, dels lladres, estafas, seductors y assessins?»

De manera que la *Lliga* es altament moral y está tant dintre del dret, que únicament subsisteix per ferlo respectar y defensarlo en cas necessari.

Aixís es que la componen gent de tots los colors, de tots los partits, de totas las ideas, perque al entrar á la *Lliga* 's deixa l' interés de partit darrera de la porta y no s' aten més que al interés general basat en la legalitat més escrupulosa, en lo compliment de la llei més exacte, y en l' honra y la dignitat de Barcelona.

Ha preguntat algú que hi havia darrera de la porta, y se l' hi ha dit qu' está oberta de bat a bat y tant arribada a la paret que no hi cap ni la sombra de una mala intenció, ni 'l més petit pensament utilitari.

La *Lliga* vá y anirá sempre ab la cara descuberta y lutxará sempre ab las armas de la legalitat, que son prou poderosas quan se conta ab l' apoyo decidit de un poble com lo nostre. Si la *Lliga* no cumplia ab lo seu deber perderia tota la forsa, tot lo prestigi, 's deshonraria. Y la *Lliga* no vol deshonrarse.

Necessita apelar á tots los medis per fer que 's cumplesca la llei y que figurin á las llistas tots los que deuen figurarhi. Quan haja lograt aixó, que lutxin enhorabona tots los partits que 's creguin ab forsas, y aquell que tinga més vots que guanyi, y aquell que guanyi lealment, que siga respectat pèl vensut, que aixís y sols aixís deuen ferho 'ls pobles dignes de la llibertat.

Fins are totas las reclamacions que ha formulat la *Lliga* han sigut desatesas.

Vá demanar que 's fessin las llistas novament y de acort ab la llei y no se l' hi ha concedit.

Vá demanar que 's ampliés fins al 25 del corrent lo terme per admetre reclamacions de inclusió y d' exclusió y no se l' hi ha tornat resposta.

Vá presentar més de tres mil instancias d' electors que saben llegir y escriure, y contra lo que la llei determina, sigueren retrassadas.

De tot se 'n ha alsat acta notarial, y de totas aquestas ilegalitats se 'n formulará la corresponent denuncia davant dels tribunals de justicia, formant la *Lliga* part en causa, y no parant fins que trobará justicia, sinó l' un dia l' altre, que 'ls que tenen rahó no tenen dret de desistir, ni de cansarse.

Y sense cansarse, ni perdre de vista 'l noble fi que 's proposa la *Lliga*, anirá endavant, endavant sempre, y al últim guanyará perque té en favor seu la forsa de la rahó que l' assisteix y la forsa de l' opinió pública que la secunda, y ab tals elements la victoria aquí es segura sempre.

Avuy los fusionistas, abusan del poder; pero las botas de ví bó del presupuesto y 'ls homes valents vé

que s' acaban; y 'l que 's fica per las fangueras de la ilegalitat y del escàndol, no se 'n surt com vol, y á cada pás que dona s' ensorra y s' empastifa, deixanhi la dignitat y l' honra feta á trossos.

Quant s' haja acabat aquesta valenta campanya, veurém qui dona 'l crit de victoria.

P. K.

UNA CARTERA. COMEDIETA SEMI-PROFÉTICA.

Loch de la escena: á casa de 'n Moret. L' ensucrat orador se posa 'ls guants davant del mirall.

—Casi, casi que aixó comensa á ser fastidiós. Fa ja una pila de mesos que rodo, y rodo y torno á rodar... y al últim veig que hi fet com los matxos que rodan la sinia; encara estich al mateix puesto... Sense cartera vaig posarmhi, y sense cartera 'm trobo. ¡Bah, bah! Sortimne d' una vegada... ¡Eh, Joan, Joan!

Entra 'l criat.

—Arrúixam ab aygua de Colonia... aixís, prou.

¿Qué tal? ¿Faig patxoca?

—Si senyor, molta: está... arrebatador.

—¡Arrebatador! ¡Déus inmortal! Hasta 'l meu criat ho coneix, y ningú es bó pera donarme una cartera...

¿No es veritat que aixó es una injusticia?

—¡Y tal! La més garrafal que hi vist al mon.

En Moret, en véu baixa, anantsen:

—Decididament: lo meu criat es un gran home. ¡Ah!

Jo tindré la cartera encara que haja de ferla sortir de sota terra...

Lo criat, ficantse per dins:

—Decididament: lo meu amo béu molt á galet. No sé

qué té que veure la seva elegancia ab una cartera... Si demanés que 'l coloquessin en un aparador de confiteria, encara...

Trasmudació: la escena passa á casa de 'n Beranger.

Lo senyor Moret entra gronxantse y fent voltejar un bastonet més flexible que 'ls seus principis.

—¿Qué tal, general? ¿Cóm ho tenim aixó? ¿Ha arribat per fi 'l deliciós instant en que las llavors que havém sembrat en lo fértil terreno de la opinió, germinin al calor de...

—Ja veurá, Moret: no 'm vingui ab versos y fonde-riyas y parlém clars. Veig que vosté, fent lo distret, vol calsar-se ab la direcció del partit, ab l' idea de arreplegar aviat una cartera, y aixó ¿enten? no fá per mi. Vosté la sab molt llarga; pero jo no la sé gens curta. Desde ara queda excluit de la nostra colla, y si vol ser jefe de fracció, fassise 'n una per vosté...

—Bè, home, bè; no 'm fá pas cap agravi. ¿Vol que 'ns separém? Ja estém separats.

—¡Amen!

Lo senyor Moret, passant la porta:

—¡Adéu, cartera del meu cor! Per aquest cantó no hi ha res que pelar...

Som á casa de 'n Serrano.
 —¡Hola, don Paco! Còntim, còntim: ¿cóm vá la seva combinació?
 —Bè, Moret, bè: me sembla que la partida es nostra.
 —¿De veras?
 —Ja hi pot pujar de péus.
 —¡Ah! Sent aixís còntim com dels seus. Si s' avé á modificar una mica 'l seu programa, l' hi ofereixo 'l meu apoyo.
 —Mil gracias... no l' hi puch acceptar: ja estém prou apoyats.
 —Es que...
 —No s' escarrassi. L' hi adverteixo que pé 'l dia que puji ja tinch totas las carteras compromesas.
 —¡Totas... compromesas! Dispensi: ara recordo que tinch feyna Passino bè...
 —¡Abur!
 En Moret baixa la escala ab la mateixa cara que fá un jove que vé de demanar una noya y 'l sogre l' hi dona mico.
 —¡Ay cartereta! ¡Que me 'n costas de fatichs! ¡Que n' ets de fonda!

Gambi de decoració: lo despaig de 'n Sagasta.
 En Moret entra una mica refet.
 —Saludo al ilustre president del Consell de ministros.
 En Sagasta, apart:
 —¡Hola! Aquest tasta-olletas vé á demanarme alguna cosa... (En véu alta:) ¡Bravo, senyor Moret! Sembla que porta 'ls bigotis molt mústichs...
 —¡Psé! Vosté si que t' tupé molt pansit.
 —Es que la cosa no marxa massa com cal.
 —Ni á mi tampoch... ¿Fém una cosa? Unimnos. ¿Vol que jo l' apoi y vosté 'm donará una cartera?
 —No 'm desagrada lo del apoyo: ara, lo de la cartera ja no m' agrada tant. No l' hi puch donar... ni deixar... ni ensenyar tant sols...
 —¡Alabat siga Déu! Será per un altre dia. Vaja, no cansars' hi y hasta la vista...

Altra vegada á casa de 'n Moret.
 L' orador libre-cambista entra trist y cavilós.
 Lo criat:
 —Senyor Segimon: han portat una cosa per vosté.
 —¿Qu' es?
 —Una cartera.
 —¿Una cartera? ¡Reyna Santíssimal Corra, dóname-la, aviat, al moment... desseguida... depressa...
 Lo criat l' hi entrega una cartera... de las que 'ls noys portan pera anar á estudi.
 En Moret se la mira ab amargura y exclama:
 —Aixó es una burla, una broma de mal género. Y ¿qué hi ha á dins?
 L' obra y treu un llibret.
 En las escubertas hi ha una inscripció manuscrita que 'n Moret llegeix entre dents.
 Diu aixís:
 «Una persona inofensiva l' hi envia aquest llibre, ab 'l ajuda del qual pot alcansar una cartera. Es un tractat de formalitat y conseqüencia política y una guia pera seguir sempre un ideal sense fer massa esses ni giradas.»
 Teló rápit.

Moral d' aquesta comedieta:
 Qui molt abraça, poch estreny; ó lo qu' es igual: qui vol ser de tots los partits, no es de cap.

FANTÁSTICH.

À dos ó tres mesos qu' en Moret, en Sardoal y tots los fosforitos no tenian altra deria que la de defensar la Constitució de 1869.
 Pero ha vingut en Serrano, l' ha proclamada, l' ha alsada per bandera, y avuy en Sardoal y en Moret se negan a regonxela y la retxassan.
 ¿Han vist criaturas més rebecas?
 No sembla sinó que busquin una cosa: qu' en Serrano per castigarlos, los tanqui un quan temps dintre del rebost del presupuesto.

Un exemplar dels polítichs del dia:
 —Jo tinch quaranta diputats que 'm segueixen incondicionalment, á ulls cluchs, deya en Navarro Rodrigo.
 —Aixó es lo que jo necessito, responia en Sagasta, diputats aixís son los que convenen. Y escolti ¿qué volen aquests diputats? ¿Vólen molta llibertat?
 —Es material.
 —¿Vólen que aném seguint comfins are?
 —Tant se val, lo mateix dona.

—¿Y donchs quins principis professan? ¿Qué 's proposan? ¿Qué desitjan?
 —Senzillament, que 'm nombri ministre á mi.
 Lo pais:—Se salvó la patria.

En Martos no fá més que recomenar als seus amichs que se 'n vagin ab en Serrano.
 Y 'ls amichs de 'n Martos l' hi diuhen:
 —Pero ¿y vosté?
 —A mi dexéume estar un quan temps, que ab tan anar de la República á la Monarquia y de la Monarquia á la República, al últim hi arribat á marejarme.
 —Aixó ray: nosaltres nos comprometém á portarli á coll-bé, sense trontorjarlo massa.

Segons sembla, las llistas rectificadas de Barcelona, serán molt pitjors que avants de rectificarse.
 Avants hi havia defectes fills de la casualitat.
 Després los defectes serán fills dels fusionistas que tenen més malicia y ménos aprensions que la casualitat.

La Crónica de Cataluña fusionista y La ilustracion popular, possibilista del cens ó siga possibilista ab cartilla, están acordes en condemnar los nobles esfuerzos de la Lliga de la moralitat electoral.
 Y es natural: la Crónica desitja guanyar las elecciones de un modo ó altre, á tota costa.
 Y 'ls possibilistas ab cartilla fan mérits per quedar-se ab las minorias.
 Ja veuhen com hi ha encare una cosa més trista que 'l ser ministerial y es ser lacayo dels fusionistas.

Segons la ley, las llistas dels electors deuen publicarse en lo Botlletí oficial avants del 30 de Setembre.
 Las de Barcelona ván publicarse alguns dias despres, aixó sí, ab la fetxa atrassada.
 En quan á las dels districtes de fora aquesta es l' hora en que no s' han publicat encare.
 Aixó sí, hi há molts pobles en que ni ménos han sigut exposadas.
 Será pels fusionistas que s' acostuma á dir: «Feta la ley, feta la trampa.»

La caricatura que doném avuy es deguda al llapis del nostre antich dibuixant Apeles Mestres, que cada dia 's fá més car de veure.

Lo dia 10 del corrent, cumpleaños de D.ª Isabel, en Serrano, vencedor de Alcolea, vá anar á palacio, y diuhen que vá enrahonar una llarga estona ab la reyna mare.
 ¿Qué debian dirse?
 ¡Qué dimontril Vagin á saberho. ¡Qui sab! Potser será veritat alló que diuhen.—Enrahonant, enrahonant, la gent s' entenen.

Al alcalde de Sabadell D. Joan Vivé y Salvá (a) Per-sianas, acaban de concedirli la encomienda de número de Isabel la Católica.
 ¿Per qué l' hi haurán donada? ¿Per mérits electorals? No, que en aquest cas haurian de concedirli la encomienda de Isabel la Protestant.
 ¿Per perseguir á la premsa, y posar multas á las imprentas? Tampoch, porque per aquestas cosas no 's donan créus sinó caras.
 Are hi caich.
 Es que 'ls fusionistas ja 's veuhen la mort al damunt y comensan á posar créus sobre dels ninxos.

En Sagasta ni ha cumplert lo que havia permés.
 No ha fet las reformas que debia; no ha dut la llibertat que teniam dret á exigirli: ha governat ab las lleys de 'n Cánovas y ab lo criteri dels conservadors.
 Y are l' hi vens la lletra y com que no pot pagarla l' hi han protestada.
 Es molt fácil que aixís que s' obrin las Corts, lo declarin en quiebra.

Nosaltres desitjém que 'l moviment iniciat aquí á Barcelona en favor de la moralitat electoral s' extenguí per Catalunya y per Espanya entera.
 Quan son los agents y funcionarios del govern los primers que faltan á la ley, es de tot punt indispensable que 'ls ciutadans se posin d' acort per vetillar per ella y defensarla.
 Perque cal demostrar que la llibertat si 's pert en aquest pais no es per falta de zel, ni d' educació del poble, sinó per las torpesas é infamias dels que la desacreditan desde 'l poder ab tota mena de trampas y de indignitats.
 ¡Fora la indiferencia! ¡Que s' alsí tothom per defensar á la ley atropellada, no ab las armas á la mà, sinó ab la rahó, en la ment, ab la fé al cor, y ab la conciencia tranquila y segura de la victorial!
 ¡Aixís es com lluytan, vencen y progressan, los pobles dignes de la llibertat!

No soch doctor ni académich;
 no pago contribució;
 no soch mestre ni deixeble;
 ni arquebisbe ni rectò.
 No tinch cap créu... ni cap cara;
 ni ménos soch general:
 es dir que, tal com me trobo,
 no tinch dret electoral.
 ¡Aquell sagrat entussiasme!
 ¡Aquell moment deliciós!
 ¡Alló de poguer dir:—¡Voto!
 Per mi es com si aixó no hi fós.
 Tinch nas, tinch ulls, tinch orollas,
 camino, tinch pols segú...
 pero tant se val tenirho
 soch lo mateix que un ningú.
 En aquesta trista terra
 no basta ser bon xicot.
 si un ne paga ó no t' títols,
 no es un home ni t' vot.

Vels' hi aquí 'l que jo pensava
 déu fèr ja un parell d' anyets,
 quan en Romero y en Cánovas
 feyan repicá 'ls fuhets.
 Sempre que venía l' época
 de fè Ajuntaments ó Còrts,
 sols jo sè lo que frisava
 contemplant als electors.
 —Quan me mori, entre mí deya,
 ja sè que aniré á votar;
 pero mentres me bellugui
 me las tindré d' espinvar.
 Per ser soldat, soch molt apte;
 per rebre llenya excelent;
 per pagar consums magnífich;
 pero per votar, dolent.
 ¡Ay, ditxòs del que t' quartes
 que fá lo que vol en tot!
 ¡Ay d' aquest govern si un dia
 puch arribá á tenir vot!

¡Pataplaf! Sense pensars' hi,
 sense dir res ni avisar,
 don Anton vá anar de nassos
 y en Sagasta vá pujar.
 —¡Ay salero, aixó ja marxa!
 pensava jo interiorment.
 ¡Cóm se mudarán las cosas
 gobernant aquesta gent!
 En Sagasta prometia
 lo sufragi universal,
 y ara, com que deurá darlo,
 tindrè dret electoral...
 Passan días, passen mesos,
 lo sufragi 's vá adormir,
 y la reforma promesa
 tururut, no vá venir.
 Més un dia joh sort, oh ditxa!
 vé 'l Congrés y diu ben clar;
 —Qui sabrá llegir y escriure,
 en cert cas, podrá votar.
 ¡Hossanna! ¡Eureka! ¡Aleluya!
 deya jo cridant per tot...
 ¡Ara al últim seré un home!
 ¡Ara al últim tindrè vot!

¿Vot m' has dit? ¿Vot? Si... naranjas.
 Devia estar decretat
 que jo may no votaría
 hasta que fos enterrat.
 Fán lo cens, fixan las llistas,
 me n' hi vaig tot decidit:
 busco 'l meu nom, giro, tombo,
 tremolant, plé de neguit...
 Guayto al davant y al darrera,
 torno á guaytá ab atenció...
 ¿L' hi han vist vostés per ventura?
 Donchs lo mateix l' hi he vist jo...
 Bastants Perez, molts Gutierrez,
 noms estranys no 'n vulguin més;
 pero 'l meu nom ni pensarhi;
 lo meu nom no hi es... ¡no hi es!
 ¿Qui pot suportá aquest trago?
 ¿Qui aquest rascó aguantar pot?
 ¡Ara que ja m' hi trobava,
 véurem privat del meu vot!

Verje Santa de la Empenta;
 empenyéume en aquest pas...
 ¿Me deixaréu sense apoyo
 veyentme en aquest fracás?
 No hi ha més: no 'm desanimo.
 L' Estat me dona aquest dret:
 per lo tant, costi 'l que costi,
 jo votaré: ¡pues es net!
 La ley me diu que reclami;
 pero si, vés reclamant,
 fés sollicituts é instancias;
 ¡quí sab hont las tirarán!
 ¡Remacatzó! ¡vaturalisto!
 Jo vull votá y votaré.
 ¿Ells apelan á la trampa?
 A la trampa apelaré.
 Res: vaig á ferme sereno,
 municipal ó burot,
 y llavors, es cosa feta;
 desseguida tindrè vot.

C. Gudi

N° 1° últim consell de ministres:
 Don Arsénich, mossegantse 'ls llabris:
 —Aquest Serrano... aquest Serrano...
 N^o hi ha un tip de aquest Serrano... Y 'l fet es que ell no pot ficarse en política, perquè després de tot es militar.
 —Y no obstant s'hi fica.
 —Per xó mateix: jo proposo una cosa, y no sou homes si no 'm seguuiu.
 —Digui.
 —Desterrarlo á Canarias.
 Tots los ministres fent un brico:—¡Canario!

Un ministre centralista á n^o en Sagasta:
 —Una pregunta, don Mateu.
 —Digui.
 —Vosté crech que ha estat á Alcolea?
 —Jo ho crech, borrango. ¿Qué no 's recorda que vaig serhi á l' any 68?
 —Precisament: donch vosté sens dupte sabrá quin es lo camí més dret per anarhi.
 —Segons qui y segons com. Per casi tothom y en temps de pau, s'ha d' agafar lo carril y 's baixa á l' estació de Córdoba, es á quatre passos. Pero en certs moments lo camí més recte son las islas Canarias.
 Don Arsénich obrint uns ulls com unas taronjas:—
 ¿Vor dir don Matéu?

Llegeixó en un periódich de Madrit:
 «Dias endarrera 's presentá en un hospital de Madrit un capellá á curarse una gavinetada... á las ancas.
 «Y vostés dirán: ¿Y bè, que t'è de particular? Alguna mala volensa.
 «Efectivament; pero lo particular es que la ferida era fresca y 'ls pantalons que duya 'l capellá no estavan romputs ni tallats lo més minim.
 «Y are vostés expliquinse com vulgan aquest misteri.»

Murmuradors!
 Los ministerials van dihent que si en Serrano s' ha tirat tant endavant contra 'l govern, es porque aquest no ha volgut regalarli un Principado.
 ¿Vegin si en Serrano faria aquests papers! ¿Y per qué?
 ¿Per un Principado!
 En Frontaura per dos quartos cada un, n' hi donará tants com ne vulga, y si 'n pren 25 encare l' hi farà un desquento.

Los pelegrins que ván anar á Roma ván atiparse de cridar «Viva 'l Papa Rev».
 Jo, al puesto de Lleó XIII los hi hauria respost:
 —¡Gracias papa-natas!

Tals com quedan las llistas será molt fácil qu' en las próximas eleccions vejém una escena idéntica á las passadas.
 Un municipal disfressat se presentá á votar en nom de un electór difunt. Un amich del mort demaná que no se l' hi admetés lo vot.
 —¡Esta sí que es buenal exclama 'l municipal. He ido ya á sis colleixis votando á tot arréu, y no he de votar aqui? Me 'n vaig á comunicarlo al Alcalde constitucional.

Mes de tres mil electors que demanavan ser incluits en las llistas van rebre una negativa terminant de la Comisió del Cens.
 —En cambio, deya un municipal, á nosaltres nos hi fican sense demanarho.
 —Y á nosaltres també, deya un burot.
 —Y fins á nosaltres, exclamava un agafa-gossos.
 —Ja sabéu de llegir y escriure?
 —Jo ho crech, responia un bromista, aquestos tot l' istiu han estat agafant k k k (cans).

Lo primer assumpto qu' en Sagasta tracta de sometre á las Corts, aixís que aquestas obrin las sévas portas es la célebre càrrega de justicia concedint á donya Isabel un milió de rals cada any.
 En Sagasta s' ha tirat la dallonsas á l' esquena y diu:
 —Impopular per un, impopular per mil. Tant se val.

Cullit al vol:
 —Ay, ay, ¿per que 'u dinhen la lliga d' aquesta Junta que s' ha constituït per fer las eleccions ab moralitat?
 —Aviat es entés: porque al que falti á la ley, farán tot lo possible per durlo á la presó lligat com un Cristo.

Lo general Baldrich ha sigut nombrat director de Sanitat militar.
 Bialó, que sigui l' enborabona: tractantse de una breva més val per vosté que per un altre qualsevol.
 Pero are qu' es director de Sanitat militar, hauria de fer una cosa, Bialó.
 Agafar á n' en Martinez Campos y donarlo de baixa per malalt.

Hem vist en l' *Esquella de la Terrassa* una carta de Sant Feliu de Llobregat de la pelegrinació que 'l dia 8 del corrent varen fer molts llanuts de aquella comarca á Sant Francesch de ca 'n Codina.
 Aquesta pelegrinació sigué com totas, un tiberi dels més desenfrenats.

Obra en mon poder una fulla y un folleto que á dos calés y á quatre respectivament, se venian per aquells encontorns lo dia de la pelegrinació.
 La fulla 's titula *Lo cant del pelegri franciscá*, y s' hi llegeix la següent estrofa:

«Jesús sas llagas li 'n dava
 per calmar son sant anhel
 y aixís Francesch ensenyava
 lo camí d' anar al cel.»

¿Ab llagas? ¡Si que amigo estava ben guarnit per fer un viatge tan llarch!

L' estribillo diu aixís:
 Correm, correm,
 que allí ahont d' amor s' moria
 nova vida hi trobarém.
 Vaja, ¡que també podrian anarhi sense necessitat de córrre. Ara ray que no 'ls empayta cap columna!

Estrofa final:
 Si una espurna 's desprenia
 de la flama del cor seu
 tot lo mon s' abrusaria
 ab lo foch de amor de Déu.
 ¡Maria Santísima! Diguén que ab una mica més aquests ximpls calan foch al mar Mediterráneo.
 Afortunadament, quan convé, pelegrins y pelegrinas, tots son bomberos.

Lo folleto es molt petit y molt car; pero sembla qu' es molt bò, porque es un *cúralo todo*. Se titula *Devoción á las cinco llagas del seráfico padre San Francisco*.
 ¡Ditxosas llagas!

Lo folleto comensa aixís:
 «EL SEÑOR TE BENDIGA Y TE GUARDE: EL SEÑOR TE MUESTRE SU ROSTRO Y TENGA MISERICORDIA DE TI: VUELVA EL SEÑOR SU ROSTRO HACIA TI Y TE CONCEDA LA PAZ.
 »EL SEÑOR BENDIGA X ESTE SU SIERVO.
 »Con esta bendición acostumbraba el seráfico Padre bendecir á todos, y con ella bendijo á fray Leon, su compañero, molestado de tentaciones, librándole de ellas.
 »Se exhorta á todos á llevar consigo esta santa bendición, porque se sabe por experiencia que es maravillosísima contra los demonios, tentaciones, rayos, peste, mal de corazon, peligros del mar, asechanzas del enemigo, tempestades, incendios, dolores de parto, calenturas, muertes repentinas y contra otros males y peligros.»

Si aquesta benedicció es maravillosísima contra 'ls dimonis, no hi ha dupte que ho será contra 'ls fusionistas. La recomano als industrials porque l' apliquin á n' en Camacho.

Si serveix com diu contra las *acechanzas del enemigo*, la recomano als que vulgan ferhi servir contra las traficas dels fusionistas en las próximas eleccions.
 Per las morts repentinas, la recomano á n' en Sagasta.

Y en quan als dolors de part, la recomano á n' en Serrano y demès parteras de l' esquerra dinástica, desitjant que tot surti á la mida del seu gust.

Deya en Vallés y Ribot en la manifestació del Tivoli:
 «Fins los carlins se mostran més amants del sistema representatiu qu' aquestos sagastins que están cansats de dirnos qu' ells son los heréus del antich y honrat partit progressista.

«Mentres los sagastins falsifican las llistas electorals, los carlins nos ajudan á rificarlás, demanant inclusió dels electors á qui la ley regoneix lo dret electoral.

«No seria estrany, donchs, que vegessim al bisbe, ab una canya á la mà ensenyant doctrina electoral al arcalde de Barcelona.»

Un periódich traslada la següent conversa recullida en lo Saló de conferencias del Congrès:
 Un amich del ministeri:—Digan lo que vulgan, avuy lo govern, está més segur que may.
 Un disident:—Oy qu' es cert, segur de caure.

À LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—Es-ca-pa-ra-ta.
2. ENDAVINALLA.—Ma-hò,
3. ANAGRAMA.—Sarró-Arrós-Sorra.
4. TRENCA CLOSCAS.—Orense.
5. GEROGLIFICH.—Ab qua los astres portan desastres.

Han endavinat totas las solucions los ciutadans P. Atranas y Sensep, n' han endavinadas 4 Dos que no 'n saben més, Macarronini, y Salat: 3 Un bullanguero; 2 Albert Albert y Mister Brokil y 1 no més A. Lopez y Pere de l' Enderada.

XARADA EPISTOLAR.

Estimat amich: Ahir al passar per lo carrer del Tot, en l' única porta que hi ha, vaig trobarhi assentat lo teu primera-segona jugant ab una segona repetida y al tractar de durlo á casa tèva, vá girarse molt furiós contra primera.

Com no vull que ho ignoris t' ho avisa ton amich: MICALÓ.

MUDANSA.

Interessa en Sebastia en lo barco de 'n Sevè una gran total ab a; més tant mal diu que l' hi vá que molt hi total ab e.
 Pro la causa n' es d' aixó, segons me ván di aquest dia que al sortir del tot ab o del barco 's trenca 'l timó y sufrí molta averia.

UN TAPÉ Y F. DE T.

ANAGRAMA.

Estantme ahir recolzat en la total de l' escala vaig rebre un tot de Mongat que la Tot está molt mala.

DOS QUE NO 'N SABEN MES.

CONVERSA.

—¿Véus aquesta fló Rafel?
 —Sí.
 —Es regalo de la xicota.
 —¿Donchs t' estima?
 —Molt.
 —¿Y cóm se diu?
 —Ja ho he dit.

LL. MILLÀ.

GEROGLIFICH.

NO
 100 100 100
 :::
 GU
 errat

LO DEL LLOBREGAT.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

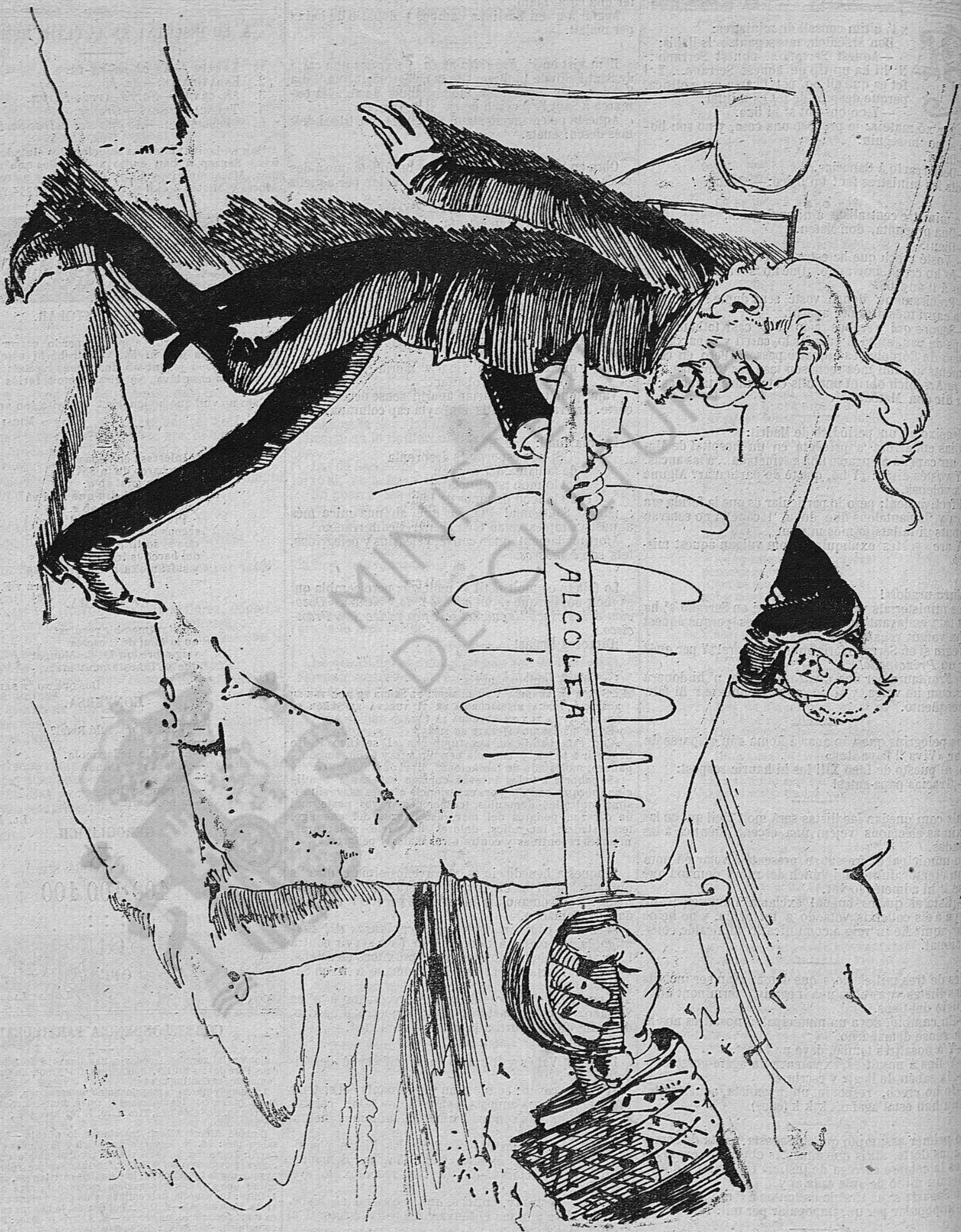
Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d' insertarse 'ls ciutadans Pere de las Bitillas, Romancero, Un Ninot, En Quatre horas y Tomás de las Cantimplainas.

Las demás que no 's mencionan no 'ns serveixen, com y tampoch lo que 'ns envian los ciutadans J. Olivé, Ministro, Salabrugas, Pau Xurrimpa, Un Calabrés, Tiro Liro, J. Navarro y V., Miracienxas y Un Tintorello.

Ciudadá Albert Albert: Insertaréu lo quento—Dos que no 'n saben més: Id. lo logogrifo numérich y la mudansa.—Pepet del Carril: Respecte á la sévas poesias per l' assumpto que tractan son massa monótonas: no s' ha d' escriure sempre sobre 'l mateix: busqui novas inspiracions. Los judicis carrilaires, no obstant esta millor que l' altre: procurarém recordar la séva advertencia.—J. Olivé: La majoria dels epítams y un dels epigramas son massa veris, francament.—F. D. S.: Publicaréu lo que 'ns envia.—Intrusa en l' art poétich: Id. un rombo.—E. S. (a) Noy Maco: Publicaréu un geroglifich.—Sir Byron: Id. lo que 'ns envia.—Ciudadá Paco: Id. un geroglifich.—Mister Jhonson: Insertaréu lo quadro quo 'ns remet.—Un Sabaté: No enteném prou clar los repichs que 'ns remet: quan l' hi convingui alguna cosa envihi'ls fets precisos.—Aguilera de fer pá: Gracias mil pels informes que 'ns ha enviat.—E. Farré: La poesia *Mon nas* vá bé; l' altra es fluixa.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Luis Tasso, Arch. del Teatre, 21 y 22

Entre l' espasa y la paret.

Apol·es Mestre dib.